

Anna Šochová

Schiaparelliho stanice

Don zívá. Pracovní porada se táhla, ale Patrik trval na všech procedurách. Kontrola usnesení, kecy ke každému bodu, návrhy a debata nad usnesením dalším. Otřesný ptákoviny. Patrik je prostě veledůležitý šéf. Jediná chvíle, kdy si svoje jmenování může vychutnat, i když to pořád odůvodňuje jejich vlastním zájmem. Dokud prý zachovávají jakýs takýs řád, jsou dál civilizovanými tvory. No, aspoň už o partě nemluví jako o LIDECH. Trvalo to dva roky, ale i Patrikovi už došlo, že by jaksí mluvil o provaze v domě oběšencově.

„A na závěr chci oznámit, že s příští zásobovací lodí dorazí nový člen našeho týmu. Maia Sorum, pro nás hlavním zaměřením architektonický dohled nad stavbami, jinak proteomik. Ještě má aprobaci humánní biologie a kosmické mikrobiologie. Proškolená v lékařském minimu.“

„No konečně!“ Zidi se protáhla a podržela na lesklém temeni. Když se moc nudila, vždycky se jí blyštěla kůže na lebce. Nebyl to pot, pouze jeden z úkazů, provázející SGV. Jeden ze znaků, díky kterým se proflákli, i kdyby lidé kolem naprosto netušili, co jsou zač. „Už mám ošetřovny po krk. Chci do terénu!“

Don potměšile zamrkal na Karola, který sklopil oči a tvářil se nezúčastněně. Místo Zidi s ním týden rovinou Vastitas Borealis putovala o něco mladší Bernie. Courali se podle Donova mínění zbytečně dlouho, neudála se žádná bouře ani extra mimořádk, nepočítáme-li zadřený kloub jedné krabí nohy, což je hodinová oprava i pro nováčka. Navíc postup jinovatky severní polární čepičky do Vastitas klidně mohla takhle podrobně monitorovat hustě naskládaná automatika jako celé roky předtím a ještě asi dlouho potom, až oni odtud odejdou. Evidentně se tu někomu docela dobře bivakovalo ve stísněném prostoru, což by se před Zidi v žádném případě nemělo ventilovat nahlas.

Zidi se, bohužel pro ni a její vazby ke Karolovi, specializuje na rozumnější výzkum a zrovna prošvihla osobní účast u další změny Solis Planum. Teď bude určitě požadovat náhradu, nejspíš nějaké vrty na vytipovaných místech, kde předpokládá podzemní výskyt ledu. Pracovitá Zidi! No, aspoň jí opravdu nedochází, co se děje.

Don se přemohl, odsunul myšlenky na zajímavé možnosti konfliktů a ponorkové nemoci, a zbystřil. Nešálí ho zrak ani sluch?! Patrik Zidi právě odkýval první vrt! Pikantní sice je, že s ní posílá toho mizeru Karola, ale... Patrik zabodl pohled do Donovy tváře:

„Done, k sopkám se musí umístit nová sada senzorů. Nelíbí se mi poslední výsledky Arsia Mons. Ta měření jsou tak na sedmdesát procent chybná, ale možná se opravdu dočkáme nějaké aktivity. Což by ty původní křápy už vůbec nezvládly. Podívejte se na všechny zorby, které cestou potkáte. Buď se ty koule všechny nechaly odfouknout do propastí nebo jim v celé oblasti najednou selhaly přístroje. Chci hlášení také o balónech, nějak moc často Arsia Monsmíjejí... Vezmi s sebou Bernii, na oplátku to potom cestou zpátky vezmete přes Vastitas. A nezkoušejte žádnou flákárnu, týdenní hlášení chci přesně, mimořádky okamžitě. Standardní zásoby na dvacet dnů a bez řečí, jasné?!“

Ten hajzl! Donovi se okamžitě rozsvítilo. Patrik elegantně vyřeší všechno jedním vrzem. Standardní zásoby znamenají minimum místa a jestli je Bernierozdováděná, možná dokonce trochu provinilá, moc tomu výzkumu nedají. A Patrik si zatím nerušeně osahá tu novou posilu. Ani snímky jim neukázal, prevít! Jenže na zneužití pravomocí si tady jaksi není, kam stěžovat... Už dávno si Don odpouštěl jakékoliv kousavé poznámky, nemělo to smyslu. Ostatně, tady si každý dřív nebo později užije s každým, tak ani jemu nic neuteče. Kývl na Bernii:

„Vezmi si všechno, co chceš. Počítej natvrdo s patnácti dny, viděl jsem předpověď. Potkáme aspoň tři prachové bouře o síle dvou stupňů.“

Bernie přikyvovala tak horlivě, že měl Don chuť vyvrátit oči vzhůru. Propána, holka, vždyť o nic moc nejde! No tak sis užila s Karolem, no. Na nic delšího to mezi vámi není, na to mám tebe i Karola přečtené odshora dolů a ještě nazpátek. Přesto si připustil, že mírná provinilost Bernie mu lichoťí. Ta holka má přitom v těch tmavých kukadlech takový extra šmrncovní nádech...

Koneckonců, Don je dost velký prevít, aby vytěžil situaci beze zbytku. Jsi provinilá, kočička? Tak koukej řídit a nech starého mazáka odpočívat... A hezky se občas přitul a sváděj, ať si vymažeš vinu, kterou tak sympaticky pociťuješ...

Spokojeně si změřil pohledem Karola. Ten moc blaženě nevypadal. Patrikovým rozhodnutím znovu padl do spárů praktické Zidi, která sex dává jako laboratorní činidlo. A nemilosrdně prožene každého parťáka, protože výkonnost a práce, to je její. Jo, hochu, máš smůlu.

Patrik na monitorech sledoval poslední kontroly nákladů do pavouků a hlášení dvojic. Nedělal si hlavu s tím, jak organizuje soukromí své partě. Eliminoval konflikty podle doporučení poradenského programu, který měl k dispozici jenom on, šéf. Byl povznesený nad drobné intriky a zlomyslnosti, které mu určitě přisuzoval Don. Toho měl přečteného, jako kdyby ho znal celá desetiletí. A samozřejmě věděl, že na něm Don nevidí ani půl chlupu dobrého. No, ani nemohl, protože Patrik byl SGV přímo ukázkový, tak holý, že mu museli oční řasy implantovat.

Ušklíbl se a zadal poslední příkazy. Nohy oblých transportérů se zapřely, břicha obou strojů se zvedla do přepravní polohy a po svých osmi nohách rozeběhla do určených směrů. Tak, jsou pryč. Terén prospěje nejvíc Donovi. Sice vypadá klidně až netečně, ale právě to není dobré. U Karola, Bernie i Zidiby nějaká ta bouře emocí pročistila vzduch, hádali by se, nenáviděli, usmířovali, prostě žili. Ale Donovo setrvání v roli mlčenlivého pozorovatele není žádoucí. Patrik se už před několika dny k téhle výzkumní šarádě rozhodl především proto, aby měl dost času prolézt veškeré Donovy záznamy z poslední doby a zamaskovat za sebou stopy.

Ovšem, tady to je: Posledních pět dní klesaly všechny jeho křivky k apatii. Omezil posilovnu, vyhýbal se přímým kontaktům s okolím. Možná se to dalo čekat, Don ani jednou za pět roků, co tady je, nevyužil únikových relaxátů, ale při té jeho setrvávající vysoké úrovni je to zlom. Člověku se to stát může, ale od toho jsou tady oni, SGV a Don patří ke špičkovým produktům genetického inženýrství. Pět roků je příliš brzy, ten by bez relaxátů vydržel ještě nejmíň tři...

Je tu vážně souvislost s Tianem? Patrik se ponořil do záznamů, starých čtyři měsíce centrálního času. Ano, tehdy tu byly lehké výkyvy, trvající tak tři dny, ale protože Patrik v souladu se směrnicemi nařídil kompletní prohlídku a údržbu stavebních strojů, všechno se srovnalo. Tianův odchod i následné mlčení, navzdory všem slibům, s Donem skutečně mohly pořádně zamávat. Tianovi věřil jako svému dvojčeti... Hm, Tian byl dost vyčerpaný, možná ho strčili do stáže, ale to Donovi nikdo nevysvětlí. Je fakt, že mohl poslat vzkaz.

Vypadalo to, že Don přece jen ustoupil do setrvalé práce. Odstavil problém s Tianem do získání jakýchkoliv hmatatelných důkazů a bez potíží pokračoval v nadstandardních výkonech. Federace se časem proflákne, na tom se přece shodli. Na tom, že tady jsou dostatečně daleko od bezprostředních kontaktů s ní, taky. Takže jim patří všechnen čas jejich služby, aby Federaci chytli při činu. Buď jim lže o odměnách za pracovní období tady nebo... Co se děje s těmi, kdo odtud odejdou?!

Patrik projel i záznamy ostatních. Bernie... hm, vždycky byla rušivý element, už když před třemi roky přišla. Pokud někoho mohl kdy podezírat, že šel na Mars jako za trest nebo na převýchovu zavalením pracovními úkoly, byla to právě ona. Samozřejmě, nejde o ovlivnitelnou chybu osobnosti, prostě se u všech SGV nepovede, aby byli dostatečně zodpovědní a ukáznění i v osobním životě. Bernie si ráda hraje na malou bezbrannou bytost a na SGV má neobvykle ráda jakýkoliv tělesný kontakt. podívejme! Mám tě, drahý kolego! Patrik si znovu dovolil úšklebek, tentokrát pořádně zhnusený. Jediný spravedlivý, Done? Asi nemáš tak silnou krizi, když práskat Federaci můžeš s přehledem a bez ohledu na apatii! Jak je vidět, Dona si všimla i Zidi a iniciativně kolegu skenovala, kdykoliv si vzpomněla. Včetně utajených připojení ke komunikačnímu výstupu. Takže nám tady opravdu práská zrovínka náš zrazený Don, hezky pravidelně. Hlášení podává i mimo vymezené časové bloky, parchant.

Přišla zpráva z lodi Taral, že modul s Maiou Sorum a zásobami dorazí za tři hodiny. Výborně! Patrik zadal sledování povětrnostní situace a průběžné vysílání jejich změn Taralu. Sjel kontrolu všech automaticky pracujících systémů a pro jistotu vyměnil dvě pojistky, které indikovaly nadcházející konec funkčního období. Poté

nastala doba čekání, kdy se rozhodl vykašlat na údržbu bloků C a napojil se na odpočinkovou sekci.

„Jsem rozrušen po kontaktu s posádkou a také z příchodu nového člena. Běžná pracovní zadání splněna, žádám vyplnění volného času.“

„Relaxace před koordinací přistání modulu?“

„Ano.“

„Povoluje se. Zadejte požadovaný typ.“

„Něco veselého pro zasmání... ucelený příběh, historický.“

„SGV Patrik, dosud nepoužité: Mission Impossible, Golden Eyes, Halloween.“

„Volím Mission Impossible.“

Zidi po tom vypadala docela okouzleně, takže Patrik předpokládal, že ho tohle dílko v meditaci rušit nebude. Nemýlil se. Strávil několik desítek minut mimo rozlišovací schopnost přístrojů, které SGV a jejich psychiku zaznamenávaly a hodnotily čtyřicet hodin denně. Měl o čem přemýšlet - a dobře věděl, že pokud tento stav trvá nepřetržitě déle, než třicet minut, není u výkonných mutantů žádoucí. Podle lidí je známkou výhradně negativních příznaků. Ať už únavy nebo nepřipustného zaměření SGV proti zájmům společnosti.

Přistávací modul měkce dosedl o deset stupňů západněji, než měl, ale to mohla způsobit navigace zevnitř. Patrik si s tím hlavu nelámal, novicka Maia se nejspíš chtěla mrknout na Olympus Mons z lepšího místa. Všechny to zláká, někoho až na poslední chvíli, Maia jen zareagovala rychleji. Anebo na Taralusedí za ovládacím pultem nějaké prase, kterému je bezpečí SGV pracovníka naprosto ukradené. Neznal jich málo, měl o lidech dost jasné mínění. Takže dřív, než se mu rozrušený hlas z Taralu ozval s hlášením, vypustil tím směrem přepravní osmikolku a tahač.

„Příště se věnujte zadané činnosti, dokud nebude modul sedět na zadku, jasný?!“

„Vyšlete neprodleně záchrannou misi a laskavě nehodnoťte výkon LIDSKÉ posádky, veliteli. Když nezádáte kvalitní data...“

Jdi do háje, kreténe, odvětil mu Patrik v duchu a namítl: „Celá oblast je klidná, Tarale. S kým to hovořím?!“

Lidský faktor blbosti se radši nepředstavil a spojení rychle ukončil. Patrik přepnul na osmikolku a sledoval její cestu, přesun osoby ve skafandru do bezpečí a práci tahače. Maiu Sorum pozdravil jen krátce a stručně, protože se hned nato dostala do rádiového stínu. Doporučil jí, aby ty tři hodinky přepravy prospala.

Když ji konečně vyšel přivítat na základnu, pobavilo ho opatrné vystupování z vozítka. Nováček se vždycky pozná, jak zkouší „pevnou zemi“ pod nohama. Když odložila tenkou zelenou kuklu, upřímně se zděsil. Co tady dělá?! Příliš čerstvé mládě, idealismus a nadšení z ní jenom kapaly, sotva se rozhlédla po omšelém hangáru. No nazdar, tohle tu ještě neměli.

Ve zprávě o jmenování neuvedli věk, což u SGV normálně nevadilo, ale bylo běžné, že na práci v malém kolektivu na omezené ploše využívali spíš zkušenější a vyzrálejší jedince. SGV sice nejsou „normální“ lidé, ale i oni můžou pocítit některé příznaky ponorkové nemoci. Aspoň přes dvacet roků kdyby tomu bylo, proboha!

„Vítám tě, Maio, na Marsu. Vidím, že tvoje záznamy o schopnostech a výsledcích nejsou úplné. Musíš být zatraceně dobrá na svůj věk.“ Anebo je na tom dneska Federace dost blbě, dodal v duchu.

Mládě, křehounké a jemné, že se skoro bál dýchat, sklopilo oči a zrudlo. Mělo jasné šedé oči s tmavým lemem víček, což byla zřejmě kosmetická úprava. Lidé se necítili dobře ve společnosti SGV, kterým chyběly i řasy. Androidy proto běžně vybavovali vším žádoucím ochlupením. Jaká ironie, že u vlastních příbuzných, vlastně žádoucích a cíleně vylepšovaných potomků, šetřili i na obyčejných kosmetických transplantacích. Ubožáci!

Takže Maia má modulaci pro laboratoře, ošidili ji o veškeré ochlupení, posílili odolnost kůže. Obočí měla naznačené tetováním, které vybledlo do modra, takže nic kvalitního a ke všemu pořád ještě to první. Sakra, vykašlali se na ni, šoupli ji sem, ačkoliv každý SGV má nárok vždy po deseti letech... No nic. Možná na to sama zapoměla a ti mizerové šetří na všem.

Zvědavě pozoroval bledou, jemňoučkou kůži na lebce, skrze niž prosvítaly modré žilky. Zdála se být citlivá už napohled, ale nedoporučovalo se uvěřit prvnímu zdání. Slyšel o takových, co odolají i tříminutovému působení kyseliny, ale nikdy se s žádným podobným zázrakem nesešel. Patrik sám byl modulován na průzkum a přípravu planet před vysazením lidských kolonistů.

Chudák holka, za co se sem asi dostala? Ochranný oblek byl určen někomu vyššímu, takže se neunavovali ani přidělením výbavy na míru. Svinstvo je to - anebo Maia provedla něco velice, velice ošklivého. A zůstane tady tak dlouho, než doroste do daných rozměrů. Že by takového zelenáče někdo risknul poslat právě sem rovnou na čtyři roky?!

„Není to moje první práce,“ nejistě ze sebe vysoukala Maia. Nejspíš cítila, že tu chybí aplaus a slavobrány. „Podílela jsem se na řešení problémů přitemperamentovém vyladění SGV. Je mi už skoro čtrnáct!“

Patrika tím skoro sestřelila do kolen, ale překvapení přelil do dlouhého, uzalého hvízdnutí. Nešéfoval tomu tady nadarmo. V duchu by nejradši brečel, ale soustředil se na důležitější otázku, než je lítost nad zahozeným mládětem: Co chce proteomka dělat tady? Proč ji sundali z jednoho z nejlepších fleků federace? Děcko zvedlo oči a sebejistěji dodalo:

„Mám pokračovat ve výzkumu. Vezu si materiál, protože v mimozemských podmínkách jsou jiné možnosti. Tohle je lepší, než stanice ve vesmíru a výhodnější, než většina obydlených světů. Nikdo nezjistí výsledky, jakých dosáhnu, a přitom tu máte velmi kvalitní vybavení.“

„Aha. Tak pojd', provedu tě, potom si znovu odpočineš. Během další směny tě seznámím s provozem a laboratořemi. Jsi nám nahlášena taky jako lékařka, počítáš s tím? Fajn. No, ostatní jsou v terénu, máš na aklimatizaci několik dnů.“

Přikývla a oči jí zazářily. No, snad ti to ještě chvíli vydrží, soucitně si pomyslel Patrik a ukázal ke vchodu.

V následujících dnech si Patrik připadal spíš jako učitel a vychovatel. Možná taky ještě starší brácha. Tohle dítě bylo nadupané vědomostmi a inteligencí, až bylo s podivem, že nemá na ramenou dvě hlavy. Možná by ta jedna hlava sloužila spíš jako úložiště propagandistických hovorů, protože z osobního života Maia chápala jako nejdůležitější právě pouze veliké ideály Federace a nevyslovitelnou čest, jaká jí umožňuje sloužit.

Dojemné bylo její okouzlení kdejakým detailem, včetně dávkovače vody. Chudák laboratorní myška, nejspíš ji v šedavě ocelových laboratořích kompletně vychovali. Jistě, se speciály se nikdo moc nepáře, ale pokud se Patrik pamatoval, alespoň prvních pět roků života strávil zatím každý někde v rodině - a ve čtrnácti ještě i on studoval. Sice už druhý svůj stěžejní obor, ale pořád byl jenom studentem. Kdo se zeptá, nic nezkaží. Pouze se mu udělá o to hůř. Patrik tudíž využil společného oběda - dalšího detailu, který Maiu uchvacoval - a projevil zájem. Šedé oči Maie zazářily nadšením a už ze sebe pyšně chrlila:

„Mám zvýšenou výkonnost při celkové přestavbě ve třech letech věku. Byly jsme jenom dvě, další z naší generace už byli nepoužitelní. Je potřeba specifický genetický kód. To díky mně a té Gyře se teď připravuje další série SGV, která je schopna absorbovat zhruba stejné množství informací jako já už do šestého roku věku. Předpokládá se, že to budou živoucí mozky jednotlivých provozů a lidem ulehčí pracovní zařazení při jejich průměrných schopnostech.“

Zíral na ni s úžasem a dělalo se mu špatně. Na ptaní si nevybral vhodnou dobu. Žvýkat náhražku chutného pokrmu a tyhle pecky do toho?! Síla. Jednou z jeho

kvalifikací byla i historie původních světů a věděl moc dobře, kam tohle povede. Když viděl tu pýchu a spokojenost s údělem, defilovali před jeho vnitřním zrakem tisíce dětských vojáků, neznajících slitování, soucit, nechápajících bolest jiných a vlastně ani svou. Fanatických nebo poškozených dětí, z nichž jen pouhá promile se později přizpůsobilo normálnímu životu. Léčení vždy bývalo příliš drahé a tak byli nepotřební a nepřevychovatelní bojovníci otevřeně nebo skrytě odstraňováni. To podle nároků dané společnosti na humánnost. Když Patrik ovládl žaludek a popadl dech, vyrazil jedinou otázku:

„Na úkor čeho, Maio?!“

„Nechápu tvou otázku. To je divné,“ pozastavila se Maia nad nečekanou překážkou hranic svého intelektu.

„Rozvíjet přirozené schopnosti můžeš přece jenom do určitého bodu. To jsme my, stará garda SGV. Dál v genomu zvládneš hmatatelné změny pouze za cenu potlačení jiných vlastností nebo potřeb.“

„Ano,“ spokojeně si oddychla Maia. „Individualita nesmírně omezuje a SGV ji přece nepotřebují. Jsou mnohem výš a dál, než obyčejní lidé, kteří se skrze individualitu museli těžce probíjovat ze šedého středu. Jsou to právě tyto osobnostní složky, které působí problémy. Zatím například není dotažená modulace s omezením sexuálních projevů, ale po jejím omezení výkonnost dalších generací SGV stoupne o dalších devět procent. U mužů o devět celých osm. Ach, kdyby nebylo nutné zachovat rozdíly v dynamice! Bezpohlavní SGVby přinesly užitku mnohem víc!“

Chvíli bylo ticho, Patrik se soustředil na žvýkání. Kdysi jedna studie doporučovala přesný počet pohybu čelisti. Skutečně to pomohlo, měl pocit, že snad jídlo skutečně stráví. Potom jakž takž dokázal pokračovat v konverzaci.

„Žertuješ?!“

„Ne. Vždyť tvé generaci musí sexualita překážet, vždyť jistě také znáš problémy s prací smíšené skupiny? A proč? Vždyť u SGV nepředpokládáme reprodukci a souvislosti se sexualitou obírají výkonné jedince o drahocenný čas.“

Tak tohle je nový trend ve vývoji! Patrikovi se zatočila hlava. Když vývoj androidů dosáhl vrcholu a lidi si už nepřejí další zdokonalování, aby za ně náhodou nerozhodovaly „plecháry“, zase začali zkoumat vyčleněné děti. Hajzlové! Sami se sebou žít nesvedou, jejich rodiny už dávno neodpovídají tradicím. Člověk, android a dítě, to je dnešní ideální základ Federace... S těmi vojáky měl tedy Patrik zatraceně blbou pravdu. Ne, že by ho to ale těšilo. Zkrátka je to tady zase: Aby si mohli užívat, nechají za sebe ti nedokonalí sobečtí mizerové tvořit otroky. Na ty se žádné zákony o humánních přístupech k androidům, kyborgům a původnímu zvířectvu planet nevztahují. SGV jsou podle zákona pořád ještě lidé, dodatečně souhlasící s výhodami svých dávno změněných genů. Zvláštní výhody si ovšem musejí odsloužit, a to zhruba dvacetí roky práce. Sviňárna!

„Teorii znáš dobře, Maio, ale pořád mi vrtá hlavou, jestli jsi stačila mít rodiče, dětství...“

„Ale ovšem! Všichni je přece mají. my jen dospíváme později, takže jejich přímou péči dlouho nepotřebujeme. A já mám štěstí, protože mne rodiče mohou provázet pořád.“

„Jak to?“

„Určitě jsi slyšel o doktoru Hendriksenovi.“

„Znám pět set šedesát osm význačných doktorů Hendriksenů, Maio. Dvacet z nich jsou literární postavy.“

„No ovšem,“ usmála se Maia. „Myslím jen toho jediného doktora, Olofa Hendriksena. Otce všech SGV! Chápeš tu čest? Jsem povinná pokračovat v jeho šlépějích. A matkou mi byla Carola Masini, jeho pokračovatelka...“

„Počkej, vždyť jsou oba... hm, mimo? Hendrikson už osmdesát, paní Massinišedesát dva let. Já se ptal na rodiče, ne vzory.“

Podívala se na Patrika skoro útrpně a on poprvé uviděl v dětské tváři výraz, který by mohl označit za přestárle unavený. Maia asi doufala, že právě mezi „svými“ najde pochopení, možná i obdiv a uznání. Patrik se už skoro bál vědět víc. Jenže pootevřel Pandořinu skříňku a nebylo zbylí, musel to vyslechnout a vydržet neřvat nahlas.

„Klidně řekni naplno, že zemřeli dávno předtím, než jsem se narodila. Je to tak. Dělaš, jako bys nic nechápal: Vždyť my dnes žijeme ve fantastickém světě, kde se sny stávají skutečností! Simulace jejich osobností, postojů, jejich projevů, ta byla naprosto dokonalá. Nikdy mne nezajímali ti lidé, co ke mně vcházeli. Vždycky jsem toužila po dalších levelech s rodiči! Jsem hrdá, že právě mne vybrali jako průkopnici, že právě mně umožnili být první a...“

„Opatrně, Maio, tohle je ryba. Konzerva, která obsahuje i jemné kůstky. Konverzace nad takovým pokrmem se musí obejít bez silných emocí.“

„Ach... aha, vidím. Děkuji, spousta věcí je pro mne nová. Ale učím se rychle.“

„Vždyť já to vím,“ usmál se Patrik a uvnitř se mu sevřely i ty vnitřnosti, kterým předtím docela úspěšně domlouval.

Patrik se dál nevyptával. Podle toho, co slyšel, se skoro bál, že se Maiyzačne štítit. Mnohokrát ho napadlo, že ho Maia postavila do stejné pozice, v jaké byli obyčejňáci, když se setkali s prvním SGV. Jak to vezmou ostatní? Přišlo mezi ně holátko se speciální genetickou výbavou, tak prapodivné a přitom lidské. Jestlipak se v nich taky takhle smísí odpor a děs z nepatřičného? Lidé se také brzy báli nepříjemné konkurence, která nepotřebovala roky učení a zkušeností. Jenže pohodlí dělá svoje a oni se docela rychle smířili s pachutím z takového zločinu na lidských plodech.

Patrik brzy litoval, že tu na Maiu zůstal sám. Využil každé povolené přestávky na zábavu a pouštěl si staré vykopávky, aby mohl nerušeně přemýšlet a nějak se

vymotat z bludného kruhu, který se uzavřel Maiyným příchodem. Spotřeboval na to sice celou halloweenovou řadu snímků, ale zasmál se a uklidnil. Osmnáctého dne Maia plaše oslovila Patrika:

„Nesedí mi údaje. Prostými výpočty jsem došla k rozdílu nutné spotřeby a skutečně uváděných dat. Zkoušky potvrdily kvalitu betonu, odpovídající zadání. Dokonce se zdá, že má při míchání v místních podmínkách mnohem lepší vlastnosti. Přitom je používaný písek typově odpovídající jednomu dost využívanému pozemskému.“

Patrik se ovládl, nepohnul ani brvou.

„Tomu říkáme Mart'anský stín nebo Schiaparelliho hra.“

„Proč?“

„Někdy se objeví problém, který vypadá velice hrozivě, ale když zůstaneš v klidu, zjistíš, že ve skutečnosti snad ani neexistoval. Přelud podobný, jako ty dávné Schiaparelliho kanály. Zatím to nech plavat. Ale abys byla klidná, pomůžu ti s testováním přímo v terénu, chceš?“

Maia sice očividně s jakousi chybou, způsobenou nejspíš lidským faktorem, tedy právě JÍ, naprosto nesouhlasila, ale pomoc neodmítla. Patrik přemýšlel o tom, nakolik má smysl s touhle naivkou mluvit na rovinu. Dojedli mlčky. Když spolu převzali a probrali týdenní hlášení zbývajících členů výsadku, nasedli do osmikolky a objeli staveniště, vzdálené od stanice pouhé dva kilometry. Maia vystoupila a okouzleně si prohlížela hotové oblíny stavby.

„Připadá mi neuvěřitelné, že tu bude moci žít v první vlně už dvě stě lidí. Tak nádherné, čisté tvary, dokonale splývající s okolím. Hmota sídliště opravdu připomíná hromadu mušlí. Odkudsi je cosi vyplavilo na nedozírnou pláž... Jen lokalizace právě sem je zvláštní.“

„Proč?“

„I kdyby nechtěli těžit z ledovců kvůli stavbě, potřebují lidé přece pitnou vodu bližší, než stovky kilometrů! O podzemních ledovcích se přece ví už tři sta padesát roků?“

„Bude to první z celého hrozu sídlišť, takže předpokládám, že jsou v bezpečné vzdálenosti od oblasti, která se po odtěžení ledu může propadat. Navíc je tu technické zázemí dole, místy až v sedmi patrech, tedy zatím. Sondy ukázaly, že by se mohlo několika vrty k vodě dosáhnout. Zhruba na polovině cesty mezi sídlištěm a stanicí, takže ohroženo nebude ani jedno místo. Nic není náhodné, Maio.“

„Pokud vím, byl zvolen systém postupného odvrtávání, vytváření kavern a tím i dalších užitných prostor? Möbioboti sem byli posláni právě kvůli vrtání...“

Patrik pokrčil rameny. Tímhle se nikdy nezabýval, měl svých problémů dost. Così z jejích slov sice zaťukalo na povědomou notu, ale snad šlo o dobu jeho studií a nějaké debaty s kolegy. Ohledně sebe opravujících a množících se pracovních robotů byl především spokojený, že tu nezůstane nic nevyužitého, že neexistuje ani kousek odpadu. Že by něco vadilo na stavbě jako takové? Změnily se na Zemi plány? Ošil se a podivně cizím hlasem položil otázku:

„Co přesně a kde chceš ověřovat?“

„Tam, u čerstvě postavených bloků. Musím zjistit složení stavební masy.“

„Je to jenom přizpůsobený beton. Jeho složení odpovídá tomu, jaké jsou tady podmínky, ale jinak je to pořád ten starý známý, klasický beton.“

Maia vyladila hledí skafandru na interiér. Patrik se neubráníl rychlému gestu, ale Maiase odvrátila.

„Neblázni, tvoje oči...“

„Jsem schopná vydržet mnohem ostřejší světlo. Navíc není příliš jasno, Patriku. Ano, teď vidím, co potřebuji. Rozeznáš to tónování? To přece neodpovídá zadaným hodnotám příměsí. A voda také ne. I když jí do zdejší atmosféry unikne jen velmi málo. Vždycky mne fascinovala technologie staveb na takovýchto planetách! Pod

neprodyšně uzavřeným obalem postupně rostou nová obydlí, továrny, přistávací komplexy... A obal se jako obrovský plž posouvá po vytyčené trase i se svými vnitřnostmi - stavebními stroji. Hltá něco málo materiálu, kterým ho krmíme a za sebou nechává stopu, výrazně měnící nejen tvář krajiny, ale historii daného světa.“

„Tedy, Maio, koukám, že jsi nadaná v mnoha směrech. Překvapuješ mě. Ale v zásadě to sedí. Přesouvá se naprosto všechno, samo opravovací stroje jsou schopny využít i součástky dávno překonaných typů. Nic nepřijde nazmar, ani zařízení zóny 27, která je nejstarší funkční částí systému... Mno, není to zrovna moje specializace, tak nežádej detaily.“

Maia Patrika přejela chladným pohledem, rázně zatměla hledí a odpochovala ke staveništi. Nevstoupila do ochranné sféry, spokojila se s zevním kontrolním stanovištěm. Odebrala vzorek z namátkově zvolených čtyř míst a nahrála si aktuální data přímo do záložky skafandru. Patrik stále udiveněji zíral na každý její pohyb a bylo mu, jako by to celé už někdy viděl. Rozbolela ho hlava, ale tím spíš ji mučil vzpomínáním. SGV přece žádné mlhavé tušení souvislostí, žádné pocity již jednou zažitého, přeludy ani vidiny nemají. SGV znají jen to, co se stalo. Takže?

„Můžeme se vrátit.“
I tohle kdysi slyšel. Není to nic divného, samozřejmě, obvyklá fráze, ale... Risknul to.

„Ne, Maio, počkej. Tohle jsem už jednou pozoroval. Udělej něco jiného, jiný postup, než jsi měla v plánu. Někdo už před tebou cosi ověřoval.“

Maia se beze slova vrátila ke kontrolnímu stanovišti a potom klidně zamířila k osmikolce. Patrik si připadal skoro hloupě, ale nemohl riskovat žádné otázky, dokud nebyli znovu v hangáru. Tam bylo snímačů minimum. Stačilo projevovat kladné emoce střední úrovně a pokud věděl, nebyl tu pořizován ani zvukový záznam.

Nebylo lehké přežít podvacáté zrovna Titanik, ale Maia záznam naivního dramatu vybrala kvůli dostatečné době trvání. Lidé kdysi zřejmě neměli moc lehký život, když se potřebovali bavit sledováním jiných, kteří brzy budou zápasit o život. Patrika to

znehucovalo, jenže to bylo zároveň poprvé, co mu Maia dovolila těsný kontakt. Sice rychle poznal, že má na sobě nejméně o jednu vrstvu tkaniny navíc, ale seděla těsně po jeho boku a dokonce si za rukáv přitáhla jeho prsty až na stehno. Pro snímače a kontroly mimo Mars se tu začínal odehrávat milostný román.

„Víš, ten Titanik byl veliká výzva,“ žvatlala podivně dojatým způsobem, skoro jako malá holčička bez nátěru čestného úkolu. Přikývl, ačkoliv nechápal, o co jde. V hangáru mu jen suše do usměvavé tváře sdělila, že je tak strašně utahaná, že by to spravil jedině dlouhý relax. Ale nejdřív samozřejmě dodělá, co musí. Trvalo to celých šestatřicet hodin. To zatím nějak zblbla nebo co? Nevěřil tomu, co slyší: „Titanik, je podobně veliká výzva, jako náš dnešek. Velká čest a sláva TAM BÝT.“

Opravdu se zbláznila. Divně zdůrazněná slova... Navíc opatrně přitiskla jeho ruku na svou nohu víc, ale tak, aby se nedotkli kůží. Bála se snad známé hrozby syndromu vyhladovění SGV po dotecích? Podívala se na něj a oči měla vážné. Zase tak strašlivě staré, jak to už jednou zažil. Letmo se mu před očima mihla Maia v jídelně, ale potom už věděl, že to bylo jindy, mnohem dřív, protože ty oči tehdy byly zelenkavé... Patrik měl náhle sucho v ústech. Nevěděl proč, ale začal se bát všeho, co se dnes dozví.

„Je to tak zvláštní, NEOPAKOVATELNÁ historie, ta lhostejnost ke skutečným osudům lidí, co chtěli využít úžasného SVĚTA, tedy prostředí největší lodi. Navenek samá hesla a gesta, pod nimi se docela bez emocí počítal ZISK ZA KAŽDOU CENU. Víš, že tohle téma zpracovali několikrát? A lidi znovu a znovu fascinovalo, že kdosi s velkou slávou vyrazil do světa a kvůli nedbalosti, neúctě jiných a kvůli chybám musel zahynout.“

„A... ano. Není ti zima? Přitul se ke mně...“

„Ráda,“ řekla, ale moc se nepohnula. Před nimi se zrovna tančilo a zněla hudba. „Bylo tam krásně, vid’?“ Přikývl. „Nedokázala bych na to koukat sama, ale nechtěla bych ani interakční verzi. Je lepší zůstat z toho venku. Než být mezi těmi, kdo ODTUD NEMŮŽOU.“

Konečně pochopil. Bude mu vrkat paralely s Titanikem, dokud nevyčerpá možnosti tohohle snímku. Neopakovatelná historie je přece nesmysl... Zisk za každou cenu, to mu bylo jasné. Ale jak to, že odtud nemůžou?! Tian přece odletěl?

„Někteří se dostali do člunů, neboj. Myslím že zrovna ti zamilovaní.“

„I na těch člunech zažili spoustu útrap. Vracelo se jim to ve snech, ale představ si, jedna žena prý jako kdyby ZTRATILA paměť, nastoupila na další loď a když ztroskotala i ta, chtěla plout znovu, na TŘETÍ se stejným osudem.“

Zachvěl se. Maia Sorum už mlčela, možná doopravdy uchvácená dějem a příběhem lásky, který si s divákovým dojetím zručně pohrával. Ano, Patrikovi se zdálo, že měla oči nezvykle lesklé.

„To nic. Vždycky mne rozruší příběhy, ve kterých hrdinům nenechali právo na dostatek informací. I když, co je to ten dostatek? Že toho a toho odsoudí k smrti, protože ten a ten jsou vhodnější pro přežití?“

„Jak bys to zařídila ty?“

Pokrčila rameny a odtáhla se. Hra skončila, pro dnešek určitě.

„Já bych asi nic neudělala správně. Ti, kdo poslali Titanik přes oceán jen s pouhou vírou v jeho úžasnost, by ode mne neslyšeli nic příjemného. Víím, že tam byly náhody a nečekané zvraty, ale mnoho tam bylo špatně od samého začátku. Mimo konverzační a emoční takt jsem přímá a otevřeně žádám totéž.“

Takže ona se cítí nějak podvedená? Pročpak? Co zjistila?

„Je to jen takový melodram, Maio. Katastrofy tohoto druhu vždy přitahovaly pozornost.“

„Víš, to mne děsí. Lidé potřebují velký počet obětí, nějakou záhadu, k tomu dojemný příběh... Jinak může dějinami proplout kolem nich cosi velkolepého, ale naprosto bez povšimnutí. Jsme také takoví?“

Ušklíbnul se, i když věděl, že to Maiu pohoršuje. Tentokrát se jen povinně usmála, vědoma si stálého monitorování.

„Jsme SGV, Maio. Jsme zbaveni mnoha lidských problémů. Máme nízkou únavnost, poloviční potřebu spánku, netrpíme nadbytečnými, snivými představami a už vůbec ne přeludy, vidinami nebo jinými typy halucinací.“

„Máš pravdu. Jsme nový druh a měla bych se jít podívat na další laboratorní výsledky mých nových mutací.“

„Já zkontroluju celkové čištění stanice a spustím zabydlovací programy osobních kójí. Během dvanácti hodin sem dorazí ostatní. Předpokládám, že budou použitelní až za dalších čtrnáct hodin, i když Zidi nejspíš zvědavost nedovolí ležet, když ses tak rázně ujala jejího pracovního prostoru.“

„Líbí se mi, že se vracejí do svého osobního prostředí. Asi některý váš program vyzkouším. Už jsem se na ty kombinace zvuků, vůní a barev koukala. Je zajímavé, že se osm stejných drží na prvních místech oblíbenosti přes dvacet roků. Osm ze třiceti možných verzí! Není to zajímavé? Schází se tu nejspíš podobné složení jedinců. Zřejmě takové, s jakým jsou nejlepší zkušenosti. Musí být náročné je vybírat z tolika uchazečů. Kdybych sama neprošla tím zdlouhavým procesem, řekla bych, že se většina osazenstva už znala dřív, když se k sobě vždycky tak dobře hodí. To byl vtip, samozřejmě. Vždyť se tu osazenstvo vystřídá kompletně vždy po šesti letech. Číslo nelžou. Prostě jsme my, SGV, maximálně snášenliví a schopni dobrého soužití v týmu.“

Patrik měl zase o čem přemýšlet. Ta maličká je co? Provokatérka, zkušební agentka? Možná odpověď Federace na Donovo práskání. Nebo opravdový, čestný a naivní zelenáč, který se zalyká pod nápojem čerstvě odhalené zrady? My tady se už přece snažíme poznat, jestli nám Federace nelže...

Maia se přivítala s ostatními členy týmu klidně a věcně. Karol na ní mohl oči nechat, Don uznale hvízdnu a po očku sledoval spíš Patrika, jestli mu

nebude Karolovo kroužení vadit. Bernie byla v tu chvíli nadšená z mladičky Maii pouze povinně, zato Zidi stačilo bleskově omrknout zabranou část laboratoří a uznale šťouchla Maiu do zad.

„Čerstvá krev se hnedka pozná!“

„Krev?!“

Maiu to úsloví načisto vyvedlo z míry. Patrik zaznamenal údiv mezi ostatními a rychle zakročil.

„Maia je z nové várky. V podstatě se nikdy nedostala do skupiny, zahoří se tady. Měla pouze holografický a interkační styl výchovy, ovšem pozor, přátelé, velmi špičkový.“

Nic proti Maie, ale musel to vyslovit dřív, než se ona pochlubí. Sotva vyslovil jména jejích „rodičů“, zablesklo se všem v očích. Bláboly toho hajzla Olofa znali všichni velice dobře. Sestavil cosi jako někdejší Asimovovy robotické zákony. Povinností rodičů, kteří na sebe vzali výchovu SGV dítěte, bylo nacpat tomu tvorů už kolem tří let věku základní svaté a neměnné pravdy o nejvyšší možné cti, o vyvolenectví, o povinnosti věrně a neúnavně Federaci sloužit a vděčně tak oplácet výsady, kterých se každému esgévéčku řízenou mutací lidských zárodečných buněk dostalo.

Každý z nich tomu pochopitelně věřil a byla to jeho osobní Svatá pravda, dokud nepotkal první neformální obyčejňáky. Kdekoliv, ať už na cestě ze školy, v zábavních centrech, provozech, nebo během příprav na dálkové lety ke stanicím a vesmírným laboratořím. Málokdo zažil rok nebo dva pilné práce, než poprvé tvrdě narazil.

Běžně se k nim lidé chovali chladně, ale to SGV nepřipadalo divné. Sami byli odměření, nezvyklí na přímý tělesný kontakt, jaký rodiče podle osnov ukončovali zhruba v pěti letech věku. Ostatní důvěrnosti a emotivní záležitosti musely vyhasnout (mimo fanatické zaměření všech kladných citů k Federaci) do sedmi let, kdy začínalo souvislé vzdělávání, srovnatelné s obyčejňáckým akademickým.

Jenže při styku s obyčejňáky rychle začaly emoční otřesy, na jaké SGV nikdo nepřipravil. Federace sice dala skvěle vycvičit mutanty, ale nijak nevyvíčila vlastní většinovou společnost. Bylo jedno, jestli šlo o SGV dívku nebo SGVchlapce. Dřív či později se stali objektem sexuální zvědavosti obyčejňáka, kterému byli podřízeni. Mnozí z těch naivů se do šéfů zamilovali a uvěřili v osudovost a výjimečnost setkání, kterou jim zaučovatelé hbitě našeptávali. Nebyli připraveni na lži ani na zborcení snů.

Každého z nich už potkala realita. Obyčejňák se nabažil nudného esgévéčka a odkopl ho s větším či menším výsměchem. Co by, probůh, mohl po Člověku chtít umělý vyšlechtělec, pouhá biologická obdoba výkonných informačních a řídicích technologií s využitím základních bioneurálních prvků? Kdyby se vývoj nedostal do slepé uličky, obešli by se oni, Lidé, bez takovýchto, ehm, esgévéček.

Jakmile tedy nad vyvolencem šéf přestal držet ochrannou ruku, vrhli se na něj ostatní „kolegové“ a srazili ho na místo, kam podle nich SGV patří: Obecný poskok, sluha, bezprávný otrok. Nebylo výjimkou, že SGV odváděl výkon, jaký náležel půlce všech zaměstnanců pracoviště. Celé předepsané tři roky prvního zařazení. Kdo selhal, kdo neunesl psychický nápor, ten okamžitě přešel na pozici, mnohem sledovanější z hlediska výkonu a oddanosti věci. Tam ztratil rok, než si napravil reputaci, ale v záznam v hodnocení mu zůstal.

Patrik hleděl na jednoho kolegu za druhým. Všichni přítomní právě prolétli minulostí. Na všech byl vidět jejich starý náraz, pro všechny stejně bolavý dnes jako tehdy. Don se vzpamatoval první. Zase hvízdnul a přerušil ticho.

„Hej, Maio, drahoušku, jsi tak vzorná nebo máš za sebou rok spešl pozice?“

Maia zvedla hlavu, podívala se mu do očí a naprosto klidně, bez dřívější pýchy a hrdosti pronesla:

„Je mi třináct let a sedm měsíců. Toto je mé druhé zařazení bez speciálu, na mou vlastní žádost. Čekala jsem rok. V laboratoři genetické modulace na stanici Scorpio jsem pracovala čtyři a půl roku.“

„Nepřeháněj! Počkej, to není... Co jsi zač? Nějakej zázrak nebo co?“

Don zachytil Patrikovo přikývnutí a pobledl. Maia zkřivila rty.

„Obávám se, že dost velká novinka na Schiaparelliho stanici. Však víte, že ten pán kdysi stavěl na chybných předpokladech a poněkud se na cestičkách své vědy zamotal. Dost dobře potom netrefil zpátky. Ano, jsem nová fázevyšlechtěnců.“

Patrik zvedl hlavu. Ona to slovo zná?! S tímhle je Lidé odkopávali. Že jsou jenom vyšlechtěnci, pokusní potkani o něco větší, než bývá zvykem. Někdo to na ni zkusil - tak strašlivě brzo?! Zidi od Maiy poodstoupila, jako kdyby pronesla cosi neslušného. Bernie ohrnula nos, ale zůstala klidná. Už se o Karolanepotřebovala bát a Donovi případnou ochutnávku čerstvého masíčka časem odpustí. Patrik stiskl rty a nasadil úřední tón.

„Ehm, Maio, Done, Zidi, Karole a Bernie, nějak jsme se tu zdrželi mimo rozvrh.Maia by se měla věnovat svému výzkumu a od vás chci mít už konečně kompletní zprávy.“

„Ráda vás zase uvidím,“ ukončila setkání Maia, jako kdyby převzala vedení. Podívali se po sobě a beze slova rozešli.

Uběhlo dalších patnáct dnů. Stanice žila klasickým pracovním tempem, během kterého šestice SGV zastala výkony zhruba dvou desítek specialistů. Díky záznamům a měření posledních třiceti let mohli spustit systematickou přípravu projektu optimálních časových rytmů prvních obyvatel sídliště. Přehodnocovali zároveň projekt výstavby mušlovitých staveb, proměřovali a propočítávali vhodnost funkcí, určených kdysi pozemskými architekty. Ti si mohli pouze představovat a předvídat, kdežto současná posádka stanice dokázala dosazovat konkrétní hodnoty do rovnic tam, kde Pozemšťané museli zanechat neznámé.

Maia navrhla využití prostorů pod převisy mušlovitých střech na drobné přístavky, které zpříjemní život budoucích Marťanů. Většinou se jednalo o uzavřené ekosystémy, ve kterých byly schopny přežít různé rostliny, malé rybky, obojživelníci, plazi a hmyz. Říkala tomu „výhledy“ a prosadila, že na ně mají právo bytové jednotky

pro rodiny. Nejen okna do holé pláně Marsu, ale i koutky života. A zároveň nouzové zásobárny vzduchu, vody a živin.

Z výzkumů a pokusů nebyly vyjmuti möbioboti ani samotní vědci. Také oni byli zároveň součástí programů a sledování, o jejichž rozsahu ztráceli přehled. Pravidelně chodili uléhat do multidiagu, lidově řečenému „rakev“.

Ačkoliv na Zemi už dávno existovaly diagnostické možnosti zcela nekrvavé, tady se využívalo průběžného pročištění třetiny krve. Podle výzkumů dlouhodobý pobyt na Marsu zvyšoval podíl volného hemoglobinu, nevázaného na erytrocyty a nijak organismem neodbourávaného. Obyvatelé stanice věděli, že zhruba po čtyřech letech používání multidiagu se organismus zvládne se zátěží vypořádávat sám, ale přesto trpělivě snášeli změny ve stupni pročištění a doplňků stravy, aby budoucím Mart'anům zajistili nejoptimálnější možné podmínky.

Maia se nevyhýbala ani multidiagu, absolvovala poctivě totéž, co ostatní. Patrik ani nestačil pořádně sledovat, co všechno dokáže. Znovu se v něm vzdouvala nechuť k téhle přešlechtěné malé holce. Dostali sem snad nejpilnější blbku soustavy a historie zároveň? Chtěl si vyrazit někam na pláně a přemýšlel, jak obejít nařízení o nejméně dvoučlenné posádce pavouka. Základem je přeražení bezpečnostních kódů uvnitř pavouka. Vzpomněl si, že Don mluvil onaťuklém kloubu šesté nohy a rozhodl se využít prohlídky k zásahu. Jako kdyby na tuhle chvíli čekala, přiběhla za ním do hangáru právě Mia. Vkročila do jeho osobní zóny a dokonce mu položila dlaň bez rukavice na hrud'.

„Jsme tu konečně sami,“ vydechla. Patrik se skoro vyděsil, ale nedovolila mu cokoliv říct. „Už se těším, až mi ukážeš Hlavu.“ „Neblázni, vždyť je to jenom hra světla a stínů, nic tam není.“

„Já ví, že tam NIC není. Ale... je to jako pohádka, poutní místo. Možnost, jak být venku a...“

Nechápal. Pokrčil rameny, chtěl se otočit.

„Pohlad' mne, chovej se jako... Jen kladné emoce, prosím,“ nedbale vyslovila prosbu a naklonila hlavu, jak to vídala u Bernie, když se chovala svádivě. Patrik zpozorněl a bylo mu jasné, že se jedná o cosi jiného. Přejel Maie konečky prstů po tváři a docela se pobavil, jak statečně dotek snesla. „Musíme jednoho po druhém... vysvětlit. Vím, jak to je, Patriku. S tou Hlavou, samozřejmě.“

Přikývl.

„To víš, že tě tam vezmu, drobečku. Jenom zkontroluju druhý kloub na šestce, ta promáčklna nemusí vadit, dokud se dovnitř nedostane písek. Vidíš? Tady se normálně zachytí a nepostoupí do kloubu, ale...“

Zaujatě prosvěcoval vnitřek a Maia se poslušně sklonila až k němu. S tváří těsně u jeho šeptala:

„Nikdo se odtud nevrátil. Na orbitě vám vymažou paměť a pošlou zpátky. Vystřídají se tu pouze stážisté jako já, vy tady sloužíte už dvacet šest roků.“

Nadzvedl hlavu a zavadil temenem o rameno pavouka. Maia uhnula a hned starostlivě ohmatala místo doteku.

„Musíš na sebe dávat pozor, budeš mít pořádnou modřinu. Že jsi ještě neprošel multidiagem? Je to opravdu DOBRÁ věc. Odebere zbytečnosti, třeba ALBUMIN, vrátí do oběhu dost VODY... Nesmíš to zanedbávat. Na tobě přece závisí chod stanice i STAVBA.“

S tou stavbou to byla tak nehorázná pitomost, že po Maie šlehl pohledem, ale viděl jen úsměv pod chladnýma očima. Zároveň si všiml změněné polohy nejbližšího snímače.

„Jsi tak pozorná a milá, holčičko,“ zvyšoval honem pozitivní vyzařování, co mu síly stačily. Mia ukázala na kloub: „Bude v pořádku?“

Patrik přikývl a znovu ukázal někam dovnitř. Maia se naklonila blíž.

„Stážisté před odletem projdou posledním vyšetřením, je to tak? Nechají multidiagu spoustu krve, proto se tak střídají. Vy odlétáte jeden po druhém, nahrazovaní nováčky. Když odletí poslední, místo stážisty se vrátí ten, kdo šel na orbitu první. Chápeš? Začne vám nový odpočet, zatímco tam nahoře mají čas posunutý mnohem dál.“

„Takže jsem si opravdu vzpomněl...“

Mia se narovnala.

„Nikdy bych neřekla, jak můžou být maličkosti důležité! Jsem ráda, žeš mi to ukázal. Já bych se spolehla na údaje z údržby. Ale co kdyby se kloub zasekl v bouři? Posádka by trčela na místě a nedovolala se pomoci. Vidím, že je nutné všechno prověřovat a nespoléhat se pouze na data.“

„Proto tu jsme i my, moje milá,“ usmál se Patrik, objal Maiu kolem ramen a malinko přitiskl k sobě, asi jako u toho Titaniku. Ostatně, mluvila stejně záhadně, jako tehdy. Jenom jí už mnohem líp rozuměl. Podíval se na čas a ukázal, že se už vrátí. Potřeboval někam zalézt a chvíli nerušeně přemýšlet, aby se vzpamatoval. Albumin? Proč by tady byla nutná něčí krev?! Nepotřebují přece doplňovat zásoby takhle, mají hydroponické plantáže a...

„Taky bych se někdy ráda podívala ke stavnám. Jsou opravdu krásně tónované. A materiál vydrží strašně dlouho, něco tak úžasného jinde nenajdeš.“

„Hm, stavby nejsou můj obor, nerozumím jim, ale myslím, že máš pravdu. Dáváme tady budoucnosti Marsu naprosto všechno. Zdá se, že tomu začínáš rozumět.“

„Přesně tak, Patriku. Obdivuji všechny týmy, které se tu vystřídaly. Jste nesmírně obětaví...“

Zavrkala tak zvláště, jako by byla skutečně zamilovaná. Ta holka je i rozená herečka, žasl Patrik. Teď bylo důležité, aby si ověřil, co Maia naznačovala. A co dál? Bez LIDÍ se odtud nehnu. Nemají prostředky k opuštění Marsu, nemají šanci kdekoliv se ukrýt. Jsou SGV, laboratorní zvířata, neschopná přežít mimo umělé

prostředí. I vrazi a váleční zločinci mají víc možností, než jediný vyčerpaný a udřený SGV. Určitě existuje víc kolonizovaných světů s různým společenským systémem, než laboratoří, odřízlych od pozemského života. Proč ho nikdy nenapadlo porovnat počty údajně vyráběných davů SGV a laboratoří, vždy obsazených přesně určeným poměrem lidí a SGV? Co se děje s výkonnými mutanty po službě, proč nikde nepotkal kolegu na odpočinku? Jenom tu starou víru mají, aniž by si uvědomili, že mimo umělé prostředí – ne, mimo individuálně PŘESNĚ stanovené umělé prostředí – nepřežijou...

Motanice otázek a ohromujících podezření mu tepala v hlavě, div nekřičel nahlas. Maia se k němu otočila a Patrik si užasle uvědomil, že nemusí svůj zmatek skrývat. Může před snímači předstírat bláznění, provázející bouřlivé vztahy.

Náznaky a kličkami, které Patrik maskoval a prezentoval jako pokračující nesoulad ve vztazích mezi Karolem, Zidi, Donem a Bernií, se postupně podařilo informovat ostatní. Všem zakázal oslovit Dona. Poukázal na jeho stav poTianově odletu a odmlice, pokaždé připomínal všudypřítomné senzory. Zidi ho podpořila, ale zároveň nedala ani mžiknutím najevo, že by chápala především Patrikovu obavu z Donova práskačství.

Vždyť by bylo tak snadné chtít si vysloužit nějaké výhody tím, co by odhalil! Kdepak, Patrik by si rád podržel svoje současné povědomí o hnusu, do kterého zapadl až po uši. Stokrát lepší tenhle stav než podivná mlha v hlavě, které se nemohl zbavit a ještě si kvůli ní dělal výčitky. Jakmile by jim zase vymazali vzpomínky a „pročistili“ hlavu, byli by jako batolata. Hloupoučcí a naivní. A jak by si výčitky nedělal, když jim vždycky namísto vymazaných vzpomínek implantovali novelizovanou porci svatého nadšení pro službu Federaci?

Svěřovali teď jeden druhému, co prožívali, jak podobné jejich sebemrškačské stavy byly, jak hnusně se cítí. Podvedení, sražení až pod úroveň okolní mechaniky a přístrojů. Ty se totiž opravdu zhruba po pěti letech obměňují. Nakonec, když už

hořkost ponížení a trpkost ze samotného bytí začaly ničit i Berniinu odolnou psychiku, nadešel čas k rozhovoru s Donem.

„Konečně ti to došlo,“ zazněl hangárem roztrpčený Donův hlas. Samozřejmě měl pusou od ucha k uchu, roztaženou do povýšeného šklebu. „Proč myslíš, že jsem se domlouval s Tianem?! Já si vzpomněl okamžitě, jak jsi mne poslal zkontrolovat následky havárie ptéry.“

„Ptéry?!“

Patrik udiveně nadzvedl tenkou linku obočí. Byl těsně po prohlídce namultidiagu a ještě mu to moc nemyslelo. Poslední ptéra havarovala před čtyřmi roky, když ji nečekaný poryv bouře narazil na rozestavěné obytné mušle. Už asi měla doslouženo, protože jinak by včas vylétla výš. Novou nedostali, balóny byly přece jen levnější a Federaci se vyplatily i ty zorby, neomylně se kutálející přímo k propastem.

„Jo, ptéry. Našel jsem tam totiž důkazy... No, vím to jenom já, tak honem dělej, že pucuješ nějaký flek na tý vzpěře. Tehdy stážisti neodletěli. Byli zapracovaní do stavby. Prohlídnul sis někdy zónu 27? Pár strojů mi připadalo, že obsahuje lisovací komory. No – a obsahuje. Naštěstí jsem si včas všiml zajišťovacích mechanismů a zdrhnul. Kdo překročí určitou hranici, asi už neodejde.“

„Jak tedy víš, co se stalo?!“

„Ta drobná stážistka Johár, docela drzá, pamatuješ? Dal jsem jí na památku svůj odznak z akademie. Aby si takovej taky pořídila, že přijde na rozumnější myšlenky a dospěje... Dal jsem jí ho před odletem – a našel ho tam.“

„Myslíš, že je vrátili z orbity na poslední výlet?“

Don přikývl.

„Možná se na orbitu ani nedostali, nakecali jim, že je to bonusová exkurze.“

Patrik se sklonil k místu, které podle Dona měl pucovat. Nebyl schopen strávit, co mu parták prozradil. Proč ale práská? Protože chce aspoň on odejít?! Jako kdyby právě on z lidských dějin nevysledoval, že zrádcům se konec jenom odloží.

„Ehm... Patriku?“

Málem se praštil do hlavy, jak sebou trhnul. Měl pocit, že se mu to na tomhle místě nestalo poprvé. Co tu dělá zrovna Bernie? Stála tam s výrazem zarputilého děcka, ačkoliv jí už musí být aspoň čtyřicet. Sakra, pořád ji má zaškatulkovanou jako nejmladší a zhruba dvacítku. No, když ona se chová pořád podle stejného modelu! Patrik si poprvé uvědomil, že vzorce chování může mít Bernie naprogramované. Copak si sám kolikrát neříkal, že jsou parta sestavená docela přesně podle schématu pro ideální dlouhodobě uzavřený kolektiv? Trucující nezralá osobnost zpestřuje dění.

„Nechci spolupracovat. Mám toho po krk, chápeš? Vymysli něco a zruš mě.“

Otočila se a kráčela ke dveřím. Na půli cesty se otočila, přiběhla zpátky a objala Patrika kolem krku.

„Já vím, že už miluješ Maiu, ale jestli mne máš rád,“ vzlykla a Patrik ji přitiskl, jako vždycky odzbrojený její bezprostředností. „Jestli mě máš rád, budu šťastná.“

„To víš, že jo,“ mumlal rozpačitě a v duchu viděl vchod zóny 27. Tomuhle musí zabránit. Bernie nesmí projít lilem. To ať spolu zůstanou někde na pláni, ať je žár vysuší na kost... Pohládl Bernii po tváři. Vlípala mu letmý polibek na tvář, vymanila se z objetí a byla pryč.

Také Zidi si na Patrika počíhala. Když ji zahlédl pomalu přicházet, napadlo ho, že snad v tom hangáru radši začne i přespávat. Pro jistotu se přesunul ke skladu zorbů, aby třeba nebyl nucen leštit jednu pavoučí nohu až do smrti.

„Don se ještě nepokusil o spojení, ale pro jistotu jsem nacpala smyčky, kam se dalo. Ta malá je šikovná, rozumí spoustě věcí. Teď jede smyčka i tady, takže naše setkání nebude na záznamech. Patriku, co můžeme udělat?!“

„To kdybych věděl,“ pokrčil rameny. Zidi se napřímila, vypadala hned o hlavu vyšší, než Patrik. Tvář jí ztvrdla.

„Já si nepřeju, aby ze mě ti šmejdi měli jakýkoliv další prospěch. Rozumíš? Podvedli nás, vycucali jako pavouk mouchu. No nekoukej, jako bys o účelumultidiagu nevěděl! I naše krev se jim hodí, a všechno, co vymáčknu z chudáků, který sem kdy nalákali.“

Patrikovi se konečně naplno rozsvítilo. Užasle otevřel ústa. Albumin... krev... stavby - tohle měla Maia na mysli?! Že se staví, když oni vedle nějakých pitomých měření pravidelně dodávají marsovskému budování svou vlastní, skutečnou krev?!

„Aha, takže nevěděl. Nebo nechtěl vědět,“ změkla Zidina tvář soucitem. „To bych ti asi ještě neměla prozrazovat, že na počátku toho nápadu byl úklid zločinců a nepovedených, problematických SGV prvních dvou typů, že jo?“

„Jak víš zase tohle, proboha?!“

„Znáš lidi, všechno odfláknou. Na nejstarších discích zůstaly stopy, Mars býval přistávací mezistanicí. Na orbitě se kdysi dělily transporty vězňů... Nepřišlo ti divný, že po počátečním rozmachu se celá stavba posledních dvacet roků docela vleče? No jasně, ani moc nemohlo, vždycky nám vymazali všechny souvislosti.“

„Je mi blbě,“ komentoval Patrik po chvíli svůj stav. V hlavě mu šumělo, nedokázal uchopit jedinou smysluplnou myšlenku. Ne, že by chtěl, jenom se podívoval, protože cosi takového ještě nezažil. On, SGV první třídy, nejvýkonnější ze staré gardy.

„Řekni třeba: Do prdele, to trochu pomůže,“ soucitně radila Zidi. Patrik vyloudil zmučenou grimasu. Hrubosti mu nikdy pořádně nešly. Nahlas ne. „Do háje,“ překonal se. Zidi se ušklíbla.

„Hele, zkus to chvíli cvičit, jo? A vymysli něco. Blíží se konec našeho cyklu, za chvíli nám zase vymyjou mozky. Nechci to. Nechci, aby moje krev a maso zapracovali do stavby pro své děti. Jsi šéf, tak něco vydumej. Pěkného, čistého, bezbolestného a rychlého.“

„Do prdele.“

„Jo, to bylo docela slušný,“ přikývla pochvalně Zidi a odkráčela. Ponechala Patrika přemýšlení o tom, že na orbitě, na Taralu, kdosi chladnokrevně řídí jejich recyklaci a vraždění takzvaných stážistů za účelem využití veškerých tělních tekutin a dalších potřebných látek.

Nejhůř strávil novinky Karol. Byl tak ponořený do přebíhání od Zidi k Bernii, že mimo své práce nestíhal pobírat nic dalšího. Pro něho to bylo jako rána palicí. Zidi ho mateřsky láskyplně provedla vším zjištěným humusem. Útěšně mu poskytla náruč a úlevná objetí při prudkém emočním a sexuálním vzmachu, stejně jako vnímavou a tichou společnost poté, co nebyl schopen naprosto ničeho. Zkusil ještě jednou uniknout k Bernii, ale výsledkem byl pouze Maiynpoplach, když si chtěli společně podřezat žíly. Tehdy se vědci se speciální genetickou výbavou sešli v jednom čase v jídelně a dohodli se na společném postupu.

Co udělat, věděli, ale jak? Zidi s Maiou měly společně najít způsob, jak znehodnotit organismy a krev zúčastněných pro stavby. Nikdo si nedělal iluze, že by našli cestu, jak opustit Mars nebo jak se vyhnout dalšímu otročení. Padla na ně únava celých desítek roků práce, znechucení nad podvody Federace i nad vlastní schopností nechat se tak podlým způsobem znovu a znovu využívat.

Kdyby se mohli oprostít od svých těl a volně poletovat v prostoru, udělali by to. Jejich tělesné schránky se staly nevýslovným břemenem. Uzpůsobené životu na stanici a nikde jinde. Vedlo je to k zamyšlení, nakolik dokážou s tímhle žít ostatní esgévěčka v laboratořích a jiných specializovaných podmínkách, třeba na pracovištích důlních planet. Připadalo jim všem náhle nemyslitelné, aby jiná esgévěčka odváděla své standardní výkony bez podobně kritického prohlédnutí, jakým teď prošli oni.

Propadli se do svých osobních hlubokých minulostí. I ty sice byly narušenýnespočítatelnými zásahy do paměti, ale najednou na ně vycenily zuby jako by stále číhaly za dveřmi. Lidé žádného z nich nepřijali mezi sebe. Zvědavě je otáčeli a pozorovali, vyzkoušeli všemožné způsoby jejich využití, aby je jako nepohodlné poslali s negativním hodnocením někam pryč.

Ano, Patrik, Zidi, Don, Bernie i Karol to všechno stále trochu věděli, jenže dnes je ze snů budily čerstvé vlhké, páchnoucí doteky. Všechny bezohledné praktiky, psychický nátlak, vydírání, výsměch a podrazy, všechny pohrdavé pohledy takzvaných kolegů, dokonce i fyzické útoky a mučení. Promyšlené týrání bez vnějších stop anebo pečlivě vyhojené před odesláním „na postupové místo“.

Je možné své nástupce varovat? Je možné vmést lidskému druhu do tváří jeho vlastní špínu a lži? Zotročování, zašlapání jednotlivců pod úroveň předmětů?! Patrik dokázal vznést ještě jednu, snad nejdůležitější otázku: Mají právo svým jednáním ovlivnit nebo navěky poškodit Maiu? Odsoudit ji do nějaké zóny 27, kde ji Federace umlčí bez ohledu na její ohromnou výkonnost a cenu?

Maia stáhla clonu na helmě a naklonila se nad to, co bývalo Patrikem. Perchloridy se zmocnily zbytku vody v jeho těle a rozleptaly kůži. Ani minulá bouře už neměla, jak pozůstatkům týmu víc ublížit. Nízká bariéra zamezila kutálejícím se a sunoucím kamenům porušit obrazec. Leželi tu, složeni do veliké hvězdy, hlavami k sobě. Drželi se za ruce, spojení navždycky nejenom smrtí, ale i tou sounáležitostí, kterou Maia nepoznala a nikdy ani nepozná.

„No fuj, ty vypadáš,“ přátelsky oslovila svého posledního velitele. „Asi by ses nechtěl takhle vidět, co?“

Byli víc lidmi, než ona. Litovala je, ale ona osobně lidskou zradu vůči nim i vůči sobě přijala pouze s pohrdáním. Nic víc si totiž to slavné lidstvo nezaslouží. Není ničeho víc hodno. I Maia je schopna citu, ale nenávist – to ne. Nic tak silného. Ještě by se

tím mohli lidé pyšnit. Kdepak. Chlad, odstup, logický postup. Tedy přesně postup, jaký nikdo z těch ubožáků nepochopí. Nedosáhne k němu.

„Všechno klape, Patriku,“ hlásila jemu i ostatním. „Bez potíží pokračuji za vás všechny. Už mám poskládané záznamy předchozích dnů do padesáti nových. Našla jsem i tu tvou ironii, když se z Taralu ozve nějaký zelenáč. Zatím na oběžné dráze nic nezpozorovali. Pavouky jsem už třikrát vyslala, ale jenom na krátké výpravy do okolí. Potřebovaly by nové klouby nohou, odchází tam všechno. Vždycky jsi nadával na hadičky od mazání, ale to je ten nejmenší problém. Nohy se už nezvedají tak svižně a boří se do písku. Hm, to už nás nemusí trápit, vid'?" Ber to tak, že si hraju a náramně se přitom bavím. Mám přece tolik času, kolik si sama určím.“

Všechno přece jenom nesvedla sama. To Karola napadlo vytvoření hvězdy, Zidi našla způsob, jak je všechny pomalu otrávit, aniž by se cokoliv objevilo na záznamech. Chtěla zničit jejich krev, aby byla nepoužitelná. Nic moc, ale když jim to udělalo radost?

Zidi vyrobila ještě dostatek omamujících prostředků, jejichž kombinace přivodila poničeným organismům bezbolestné kóma. Maia si připravovala takzvaně bezproblémový chod stanice a uložení těl. Vlastně dokončení procesu, protože všichni zemřeli až v přepravních pavoucích.

„Už budete hotoví. Přišla jsem uložit schránky se záznamy o tom, jací jste byli. Jistě, dohodli jsme se na tom, ale já to ještě vylepšila. Pokud se povede, aby to někdo někdy spustil, ať o vás ví komplet všechno. Navenek jsem zametla naprosto všechny stopy. Nebudete tomu věřit, ale beru si i vaše jídlo...“

Zasmála se. Dokud byla naprosto oddaná disciplíně, nevzala by si nic nad správnou energetickou hodnotu ani úpravu. Teď okoušela z individuálních řad pokrmů a naprosto bez potíží, ani nadváhu neměla. Zase jim lhali, zase zdůrazňovali jejich závislost na přesně vymezených životních podmínkách!

„Dneska vám dodělám hrobku, vážení. Už se sem nevrátím a také už nebudu mít, s kým si povídat. Vy jste snesli všechno, nikomu neprozradíte víc, než jsem zařídila... Hm, radši se pustím do práce, co vy na to?“

Složila konstrukci a vztyčila ji nad těly. Ještě upevnit a bude to nejen praktické řešení, ale navíc též symbolika, hodná těch chudáků. Zakrytí částmi největšíhozorbu, skrytí pod fólií, která splývá s okolím, budou čekat a hlavně odpočívat. Až zblízka může fólie na kupoli někomu napovědět, že tenhle útvar není v krajině přirozený. Ale kdo by tu co hledal? Jenom zbloudilec a zoufalec.

„Škoda, že to nevidíme. Lidé si na záhady potrpí, co asi budou vymýšlet? Ideální by byla tak druhá nebo třetí generace, aby záznamy zůstaly čitelné a přitom to nebylo tak brzo, aby je zabavila Federace a zlikvidovala.“

Maia svědomitě plnila další bod na dlouhém seznamu úkolů. Již se blížil ke konci, měla určený i termín vlastního odchodu. Ponechala si rozmezí padesáti hodin, protože jak by řekla Zidi, vesmír nepadne na zadek před nějakým takovým esgévéčkem. Maia potřebovala vyčkat na čas nejlepších podmínek pro dálkový přenos informace, která obejde hlídkující Taral na orbitě a jeho možnosti. Mezi světy musí proniknout informace, co poslední vědecký tým na Marsu objevil o sobě samém. Nezkrácený projev esgévéček z poslední porady, pořízený na zvláštní záznam. Ještě třicet jedna až tři pracovních směn... Jestlipak jí stihnou poslat záznamy doktora Hendriksena a doktorky Massini? I s nimi by si ráda pohrála, byli jí přece úžasnými rodiči. Kolik toho o svých dětech vlastně věděli? Učební programy popisovaly, jak vážení vědci sestavovali plány na zařazení modulovaných jedinců – nebo spíš dokonalé vytěžení znásobených schopností?!

Maia byla na světě jenom zlomek času, jaký má kdejaký obyčejňák, ale nehodlala se těšit vzpomínkou na jedinou chvíli svého dosavadního života. Kdepak, zbytečné plýtvání časem a plácání v hořkostech. Bez možnosti nápravy lepším zážitkem vyvstává logicky jediný závěr. Jediný, protože její hrdost nesnese pomýšlení na výmazy paměti nebo testy. Na další lidi, kteří se nedokážou obejít bez detailního zkoumání odlišností nebo výhod SGV. Na výsměch nebo uhýbání očima, když

zacházení nadřizovaného definovala jako znásilnění a šikanu. Ne, Maia nehodlá setrvat v procesu a sloužit déle, než je nezbytně nutné, než završí základní sumu povinností.

Až přijde ta chvíle, vejde do aktivované sedmadvacítky naprosto klidná a spokojená. Připravila pro sebe dostatek plynu, aby okamžitě ztratila vědomí. V lisu již bude skutečně mrtvá, i když systému vyhovuje nejčerstvější možná hmota. Lidi nebudou mít úplně všechno – a proč také? Ona přece vždy společnosti sloužila oddaně.

Neodepře jí ani tuto svou poslední službu, to přece stačí. Její duši, její sny a myšlenky si ta falešná zrádná smečka nezaslouží. Zadáání bude splněno, první fáze výstavby bude díky látkám z jejího třiapadesátikilového těla ukončena v zadaném termínu. Tak je to správné. To bude správná facka všem.

Hotovo. Maia zatížila závětrnou stranu kopule a pozorovala zvedající se mračna na obzoru. Ano, bouře skryje poslední detaily, které by hrobku mohly předčasně prozradit. Bude tu pokračovat prastará hra, přesně v duchu někdejšího Patrikova vysvětlení. Schiaparelli kdysi viděl dalekohledem na Marsu kanály, vyrobené inteligentními tvory, několik staletí po něm zotročená esgévěčka chtěla věřit na své začlenění do lidské společnosti, osídlenci Marsu budou věřit ve svou Federaci.

Zeptá se ale někdy někdo, proč už je celá staletí snazší osídlit planety jiných galaxií, než Mars? Najdou vůbec odpověď ti další? Nic tady není takové, jak to pojmenovali, ani jak to vypadá. Střídající se mise ani radostné budování, možnosti života ani dostatek kyslíku v atmosféře. Naivo Schiaparelli, tebe ještě prokleje hlasů...